

И ученицитѣ отъ VII кл. на окр. мжж. гимназия въ гр. Р. „иматъ право [?].... да излѣжатъ, [да избѣгатъ, види се, тази подигравка] че сж се причащавали въ друга църква, когато сж се причащавали — на „Годоровъ-денъ“ само и само да не се причащаватъ“¹⁾).

И други по заповѣдь изпълняватъ християнскитѣ длѣжности, както този офицеринъ който на мене лично казваше, че не вѣрва и е антихристиянинъ, и се оплакваше, че трѣбва единъ пѣтъ въ годината съ войниците си да се причащава!

Но колкото писателитѣ на „Духовна Пробуда“, въ която г. Михайловски е виденъ сътрудникъ, да укоряватъ „българската национална църква“, пакъ не я укоряватъ тъй строго както самий „Църковенъ Вѣстникъ“, органъ на Синода управляющъ тая Църква.

Моля отъ читателя извинение за гдѣто трѣбва да прѣпиша доста дълги извлечения отъ този вѣстникъ, но туй е неизбежно за да се увѣри всѣкой, какъ не изкривявамъ едни и други откъслеци, зети отъ тукъ отъ тамъ и нарочно поставени така, че да си противорѣчатъ.

„Като се заговори за народно-просвѣтителна и културна дѣятелностъ, душата ми се пълни съ горестъ и страдание къмъ този народъ, потъналъ въ невѣжество и простота; като се заговори за религиозно и нравствено, умствено и економично поведение на народа, не могатъ сърдцето и душата ми да прѣнесатъ чувството, като виждамъ, до колко религиозно нравствено и умствено повдигане е достигналъ този народъ, потъващъ въ нравствена развала, умствена заспалостъ, економическа разкапа-

¹⁾ „Църков. Вѣстн.“ бр. 11 (1906), стр. 128.